

Figura & conditioludorum.

loris ignei sunt, & in dorso squamas eminentes, tanquam ferram habent; ijs etiam barba atras-

Modus venationis.

24 Modus venationis Draconum horum in India a Philostrato etiam describitur ibid. Indi pallium cocineum litteris aureis superintextum ante cubilia extendunt: scripta autem incantatoria verba somnum dicuntur inducere. His draconum oculi, quamquam durissimi, superantur: ipsi quoque plurima verba ex arcana sapientia superincantantes; ad draconem perducunt, ut litteris pallio intextis superdormiant: dormienti autem instantes Indi cervicem securi feriunt, excisoque capite lapillos intus exstantes auferunt. Traditur enim montanorum draconum capitibus inesse lapillos, splendorem quemdam coloribus inducentes, viribus autem potentiaque mirabiles; qualis annulus fuit, quem habuisse Gygen vulgatum est. De Gygis annulo, ejusque lapillo, & conditione; Rhodigin. d. & nos 23. Maij. Cum verba sint Magi Apollonij, virtutem, de qua stupide gloriabatur, ob blandimen extendit in Indos. Quo supra cap. 3. Philostratus inquit, dixisse de Civitate Paraca: In ejus medio plura suspensa draconum capita. Hujus urbis homines animalium conceptus, admirrationesque intelligere: si aconis hepar aut cor comederint. Præstigijs veterator demon imponebat præstigijs; ut diximus de draconibus Epin, 15. Januar. n. 8. & videbimus, 20. Maij.

Vesperasione.

25 Hac die posterioribus temporibus Sicula vespera, sub quibus Gallorum 8000. perire in acie gladij. Reusner. in Diar. &

Bucelin. in Kalend. Historie. Die 30. Martij, sive 3. Pharmuti (quia dies primus mensis in 27.) apud Aegyptios pompa Vacca & Tauri, iudis videlicet & Ostridis. Diar. Aegypt. Horum imagines collocabantur in moenibus urbis, quasi averruncatrices malorum adversus Typhona. Inter Latinos in ritus allusionem, eod quod moenia sacrosancta, signabantur fundamenta illorum aratro, tracto per taurum & vaccam: & ut portarum spacia metrentur, aratrum extrahebant, portas signantes in commercium, quasi quid profanum, & muros intangibiles per sanctitatem Vacca & Tauri, Numinum imaginum. Quare lege inter Romanos 12. Tabul. indicitur: Nemo nisi per portas urbem ingreditor, neve egreditor: moenia sacrosancta sunt. Totum ex Varron. 4. de Ling. Latin. Rosin. 1. Antiquitat. Roman. cap. 3. & Bonifac. 3. Histor. ludicr. cap. 41.

Circa moenia dicebatur sacrosancta & non offensa.

26 Alter cogitat Bolduc 3. de Oggio christum. cap. 4. sed cabalisticè, signans per taurum, virum insignem, ac per vaccam sapientiam divinam, hieroglyphicè ab Aegyptijs adumbratam per arcana, juxta illud Plutarchi de Iside & Osiride. ubi: Strandum igitur in hoc est, non quidem ut honorentur hujusmodi bestia; sed per illas que relucet in eis divinitas, tanquam in clariore & lucidiore speculo; ut eis tanquam Dei totum hunc mundum regentis ac moderantis, instrumentum teneamus & officium. Ideo præcitatur. Auctor cum legitisset idola Jeroboam modo Vacca, modò vitulos vocari; somniavit, totum factum à Rege in Josephi Patriarchæ honorem. Principis ergo Josephi persona in Tuuro (inquit) ejus tamen sapientia in Vacca honorata est: immò divinam sapientiam, qua ante tempora Joseph tot diversis nominibus, utpote Semelis, Cybelis & Isidis, nominata fuerat; nullum post Joseph maritum habuisse: & proinde Josephi sapientiam ubique in Asia & Europa honoratam fuisse. Inde credo factum, ut Palladia (hoc est Palladis seu Minervæ, vel etiam divina sapientia simulacra) tam personam, quam sapientiam ejus representarent. In figura quidem feminea, sed qua manu dextrâ lanceam strenui Ducis; sinistra verò fufum, feminis proprium, teneret symbolum. Præclare, si Dijs placet! sed arbitror, vel ipsis Cabalisticis displicere. Sanè ex sacra pagina Gentiles simulacra suorum Numinum excerpterunt. 1. Machab. 3. 48. haud econtrâ; ut contendit toto in opusculo Bolduc. Cum Hieronymus, Epist. 84. di-

Palladij imago.

dicit: Quis nesciat & in Moysse, & in Prophætarum voluminibus; quædam assumpra de Genitum libri? intelligendum non est, quoad doctrinam; sed quoad nomina fabulosa Deorum, ut mutuo intelligerentur. Vide Maxim. Doctorem in Amos, 5. 8. & Doctiff. Sanctium, in Job 9. 9-21. 33. & Judic. 16. 8. n. 8.

DIES XXXI. MARTIJ.

Prid. K.

Mors Amos Propheta.

A quibus occisus?

1. Apud Roman. ventorum procello, & sepe paur. Ptol. Grando cum nivibus interdum. Umbilicus equi Pegasi vesperè occidit. Junctin. in K. Astrologie. Mors hodie signatur Amos Propheta. Martyrolog. Roman. Non fuit hic pater Isaia, ut ait Hieronym. in Proem. Amos, & in Isai. cap. 1. Pater est tempore Jeroboam II. Regis XIII. Israel, filij Joas; sed non ab ipso martyrio sublatus, sed ab Amasia, sacerdote Bethel (ubi erat unus è Vitulis aureis, de quibus 15. Octobr. 4.) & filio ejus Ozia, clavâ ferrea in temporibus adaçta, contra quos prophetarat, ut pater, cap. 7. à 10. Mirum, quod exculsis dentibus clarè in tyrannos loqueretur. Doroth. in Synops. cap. 2. Ildor. de Vir. & obit. Prophetar. cap. 43. & Epiph. cap. 12. Non icu illico mortuus, sed in Thecuen devectus, ubi natus, ibi decessit, & sepultus est cum patribus suis; cujus sepulchrum adhuc existeret ætate Hieronymi. Adrich. in Juda, n. 236. & in Chronic. Ann. 3166. Totum describitur à Comestore, in 4. Reg. cap. 10. Felicitate (de qua 13. Octobr. n. 3.) Jeroboam elatus, fecit malum coram Domino, & missus est Amos Thecutes, Propheta de pastoribus in Samariam, ut prædiceret subversionem Jeroboam, & calamitatem populi: quod cum significasset Amasias sacerdos Bethel Jeroboam Regi Israel, ex mandato Regis prohibuit Amos, ne ultra prophetaret in regno decem tribuum (latè in Amos, 7. à 7.) & cum Amos noller cessare; afflixit eum Amasias plagis: tandem filius ejus Ozias frequenter eum increpans, recte per tempora transiit, & semivivus relatus est in terram suam; ubi mortuus & sepultus. Vid. 3. Jul. n. 3. Ex quo patet à quo Amasia & Ozia sublatus Amos, qui quidem non fuit Isaia pater; maxime, quoniam juxta Seder-Olam, cap. 20. & Genebrard. Ann. 3356. pater Isaia dicitur frater Amasie Regis Juda. Baronius, dum hac die signat mortem Amos, haud sequitur Kalend. Hebr. quo Martius non habet dies 31. sed Romanum, cui aptatur. Tom. 1. Ephem.

2. Hac in die ut astruit Rufinus, lib. 20. cap. 12. aliàs, 17. confusio ex technis diaboli maxima Hebraeis accidit: Fallor: Turbati articulo, sed non sunt confusi. Multa ludibria propter abominationes suas & scelera obcæcati divertis in temporibus sunt perpessi: at vel ipsis malis erubescere necicerunt, renuentes agnoscere reipiscentiam. Quidam ex Aegypto venit Jerosolymam, vatem se esse profertens (refert Joseph. 20. Antiquit. cap. 6.) & plebi suadens, ut secunda se in montem Olivæ ascenderet, qui è regione urbis ad quintum abest stadium: illic enim visuros suo jussu cadere Jerosolymorum moenia; ira ut per eorum ruinas aditus in civitatem pateat. Quo cognito Præses jubet milites arma sumere, supatusque multis equitibus ac pedibus, erumpens invadit turbam seductam ab Aegypto. Aegyptius ipse pugna clapsus disparuit: impossitores autem & Magi turbas illeatas post se trahabant in solitudines, pollicentes se divinitus offensuros eis clarissima signa & prodigia: persuasæque multitudo mox pœnas luit dementia. Quomodo, narratur in Histor. iripart. lib. 12. cap. 9. scilicet, quemdam Moysen sollicitate Hebraeos, ut Christianorum jugum excuterent; se enim à Deo in libertatem missum Ducem asserentem, ut per mare in terram promissionis (non aliter ac Moyses aliis olim factitaverat) transeheret. Ergo statâ die bardos stupidosque homines comitatu mulierum & puerorum impostor è tenebrio in prærupta adduxit & perduxit, ostendens rupem unde se præcipientes in mare dederent, ut evaderent se quidem post illud divisurum asserens, ut transtent, & iter tutum per undas festivè haberent. Plurimi insilvere, inexplorato fundo credentes, qui temerè absorpti sunt. Intereaque ille Moyses evanuit. Tradidit illos quippe Deus in reprobum sensum, incredulos veritati, fidem ultrò mendacijs præbentes. Multi haud sine sulcro credere cacodæmonem illum pseudo-Moysem fuisse sub hominis larva.

Ludibria in Judæos.

3. Pro Messie adventu laborant, illum ut illi concipiunt expectantes; verum missos in cunctorum redemptionem non credentes, neque illum: unde si sæpe dæmonij, interdum etiam hominibus in ludibrium ansam tribuere; qui nec risu univerforum fugi redeant, & aliquando sapiant. Quidam adolescens Judææ virgunculæ captus amore, ut voto potiri valeret, astu juxta Hebræorum ludicram cogitationem, natus est, quod concupierat. Se fecit ornatum Angelico habitu, splendore apparente, includi in arcam & induci quasi sacram